

คุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่
อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ*

QUALITY OF LIFE OF DISABLED PEOPLE WHO RECEIVE LIVING ALLOWANCES IN
TALAT RAENG SUBDISTRICT MUNICIPALITY BAN KHWAO DISTRICT
CHAIYAPHUM PROVINCE

จิรภัทร อธิธิกุล¹, สมปอง สุวรรณภุมมา², ณัฐดนัย แก้วโพนงาม³
Jirapat Ittkul¹, Sompong Suwanphuma², Nutdanai Kaewponngam³
มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ^{1,2,3}
Chaiyaphum Rajaphat University, Thailand.^{1,2,3}
Email : bluejade55@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวัดระดับคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิและ 3) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิและหาแนวทางแก้ไข เป็นการวิจัยแบบผสมผสานเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพโดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ จำนวนทั้งสิ้น 260 คน และกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ จำนวน 10 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ ค่าสหสัมพันธ์แบบพหุคูณถ้อย ใช้วิธี พรรณนาแบบสรุปความ ตีความ และการพรรณนาวิเคราะห์ จากข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยพบว่า 1) จากการวิเคราะห์คุณภาพชีวิตด้านร่างกายรายข้อทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง และนอกจากนี้มี 2 ข้อ ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ความพอใจกับสุขภาพ ให้ค่าเฉลี่ยในระดับต่ำและการมีคุณภาพชีวิต ระดับชีวิตความเป็นอยู่ ให้ค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง 2) ตัวแปรด้านร่างกาย (X_1) และตัวแปรด้านจิตใจ (X_2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวน ของระดับคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ด้านร่างกาย ได้ร้อยละ 8.1 โดยที่ตัวแปรด้านด้านจิตใจ มีอิทธิพลในทางบวก ในขณะที่ตัวแปรด้านด้านร่างกายอิทธิพลในทางลบ โดยที่ตัวแปรด้านตัวแปรด้านร่างกายและตัวแปรด้านจิตใจ มีอิทธิพลต่อสภาพทั่วไปของคุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัดร้อยเอ็ดมากที่สุด ($Beta=.284$) 3) การไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบุตรหลานในครอบครัว การไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิต สุขภาพร่างกายของผู้พิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ค่อยเอาใจใส่ในการการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การจัดการให้มีการจัดกิจกรรมการตรวจสุขภาพประจำเดือนหรือประจำปีให้กับผู้พิการยังไม่มีประสิทธิภาพ การเสริมสร้างในการพัฒนาคุณภาพชีวิตเกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย

ไม่ทั่วถึง ภาครัฐเครือข่ายเขามาพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับผู้พิการไม่มากเท่าที่ควร การแนะนำเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพโดยเฉพาะในการออกกำลังกายจะทำให้ไม่สบายได้จึงควรจัดให้มีแพทย์ประจำตำบลมาคอยดูแลประจำเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรค โดยการจัดกิจกรรมโครงการสร้างความสุขชีวิตแจ่มใส และแก้ไขปัญหาย่อยอย่างเป็นรูปธรรม

คำสำคัญ : 1. คุณภาพชีวิตของคนพิการ 2. เบี้ยยังชีพ 3. เขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง

ABSTRACT

This research has the following objectives: 1) to measure the quality of life of people with disabilities in Talat Raeng Subdistrict. Ban Khao District Chaiyaphum Province 2) To analyze factors affecting the quality of life of disabled people who receive living allowances in Talat Raeng Subdistrict Municipality Ban Khao District Chaiyaphum Province and 3) to study problems and obstacles in improving the quality of life of people with disabilities who receive living allowances in Talat Raeng Subdistrict Municipality. Ban Khao District Chaiyaphum Province and find solutions It is a mixed quantitative and qualitative research using questionnaires and interviews. The sample group used in the research included disabled people who received living allowances in Talat Raeng Subdistrict Municipality. Ban Khao District Chaiyaphum Province There was a total of 260 people and a group of 10 interviewees. The statistics used in the research were frequency and percentage values, multiple regression values. Use the descriptive method of summarizing interpretation and descriptive analysis from suggestions.

The research found that: 1) from the analysis of the quality of life in every physical aspect, it was found to be at a moderate level. And in addition, there are 2 items which are not included in the 4 components: satisfaction with health provides a low average and quality of life level of living provides a moderate average. 2) Physical variables (X_1) and psychological variables (X_2) can together explain the variation in the quality of life of people with disabilities who receive living allowances in Talat Raeng Subdistrict Municipality. Ban Khao District Chaiyaphum Province, the physical aspect received 8.1 percent, with the psychological variable Have a positive influence while physical variables have a negative influence where the physical variables and the mental variables It has the greatest influence on the general condition of the quality of life of the people in Roi Et Province ($\text{Beta}=.284$). 3) Not being cared for by children in the family Failure to improve the quality of life and physical health of people with disabilities relevant agencies pay little attention to improving the quality of life of people with disabilities to be physically healthy.

Organizing monthly or annual health check-up activities for people with disabilities is not yet effective. Strengthening the development of quality of life regarding physical health is not comprehensive. His network partners come to improve the quality of life for people with disabilities, not as much as they should. Advice on maintaining health, especially exercise, may cause discomfort. Therefore, a Subdistrict doctor should be arranged to take care of them regularly to solve problems and obstacles by organizing project activities to create happiness and bright life and solve concrete problems.

Keywords : 1. Quality of life of people with disabilities 2. Living allowance 3. Talad Raeng Subdistrict Municipality

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

คุณภาพชีวิตเป็นการรับรู้ความพึงพอใจและสถานะของบุคคลในการดำรงชีวิตทางสังคม โดยจะมีความสัมพันธ์กับเป้าหมายและความคาดหวังของตนเองภายใต้บริบทของวัฒนธรรม ค่านิยม มาตรฐานของสังคมและสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (พิศโสภา ทิมวรงค์, 2560) ซึ่งทางองค์การอนามัยโลกได้กำหนดองค์ประกอบของคุณภาพชีวิต โดยประกอบไปด้วย คุณภาพชีวิตด้านร่างกายของบุคคลที่มีความรู้สึกเจ็บปวดและไม่สุขสบาย ความมีกำลังวังชา ด้านเพศสัมพันธ์ การนอนหลับและพักผ่อนและสามารถรับรู้ความรู้สึกต่าง ๆ ได้ คุณภาพชีวิตด้านจิตใจเป็นความรู้สึกด้านบวก ความคิด การเรียนรู้ ความจำ สมาธิ อึดทนโน้ทน ภาวะลักษณะ รูปร่างและความรู้สึกด้านลบ คุณภาพชีวิต ด้านระดับความเป็นอิสระไม่พึ่งพา เป็นความสามารถของบุคคลในการเคลื่อนไหว การทำกิจวัตรประจำวัน การใช้ยา และอุปกรณ์การแพทย์ ความจำเป็นในการพึ่งพาสิ่งเสพติด สมรรถนะทางสังคมและสมรรถนะในการทำงานและคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ในสังคมเป็นการรับรู้เรื่องความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การสนับสนุนทางสังคมและกิจกรรมด้านที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม รวมไปถึงคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม โดยสิ่งแวดล้อมภายในบ้านความพึงพอใจในสถานที่ทำงาน แหล่งเงินทุน คุณภาพของระบบการบริการสุขภาพ การสนทนาและการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ผลภาวะและระบบขนส่งมวลชน ตลอดจนคุณภาพชีวิตด้านจิตวิญญาณ ศาสนาและความเชื่อส่วนบุคคล (WHO, 1993)

คุณภาพชีวิตมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ก็เพื่อให้สามารถพัฒนาตนเองและสังคมไปสู่เป้าหมายที่พึงปรารถนา ทั้งในส่วนบุคคล ครอบครัว จึงต้องมีการพัฒนาเพื่อให้มีแนวคิดเจตคติที่ดี รู้จักในการบริหารคุณภาพชีวิตและกลไกการสร้างรายได้อย่างมีประสิทธิภาพและครอบคลุมให้เกิดขึ้นในการพัฒนาตัวเองในการดำรงชีวิตอย่างปกติสุข ด้วยความอยู่ดี กินดี มีสุข (สำราญ จุช่วย, 2555) ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยได้เริ่มวางระบบการพัฒนาประเทศ ได้มีบทบาทที่เน้นการเพิ่มรายได้ของประชาชนตามแนวทางของธนาคารโลก โดยหวังว่าถ้ารายได้ของประชาชนเพิ่มขึ้น ประชาชนก็จะมีการอยู่ดีกินดีมากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นให้มีความสำคัญต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนจนถึงได้ให้ความสำคัญที่คนยึดคนเป็นศูนย์กลาง มุ่งสร้างศีลธรรมและคุณธรรมในสังคมและครอบครัว ตลอดจนการสร้างศักยภาพการพัฒนาให้สูงขึ้นและเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจและการปรับเปลี่ยนวิธีการคิดจากเดิมที่คิดแบบแยกส่วนมาเป็นบูรณาการ ซึ่งเชื่อว่าจะนำไปสู่การพัฒนาที่

ยั่งยืน ปัจจุบันนี้โครงสร้างประชากรของประเทศไทยกำลังเผชิญหน้ากับภาวะการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คุณภาพชีวิตของคนไทยในเมืองใหญ่โดยรวมแล้วไม่ดีกว่าเดิมเท่าใดนัก จึงเป็นที่มาของการพัฒนา คุณภาพชีวิตช่วยให้บุคคลสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่ดีขึ้น มีความสงบสุข กระตุ้นให้บุคคลมีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงตัวเองอยู่เสมอ คุณภาพชีวิตจึงเป็นกลไกทางสังคมที่มนุษย์กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานที่จะส่งผลให้มนุษย์สามารถพัฒนาตนเองไปสู่เป้าหมายที่พึงปรารถนาให้มีการดำรงชีวิตในแนวทางที่ดี ใช้วิธีการอันชอบธรรมในการตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ของตน จนเป็นที่ยอมรับในคุณค่าและความสำคัญของตนเองผู้อื่นและสังคมและสิ่งแวดล้อม (Gusky, O, 1996)

การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้มนุษย์มีความเป็นอยู่ที่ได้อย่างเท่าเทียมและทั่วถึงเป็นปัจจัยหลักที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาประเทศในทุกระดับ ประเทศชาติใดมีมนุษย์ที่พร้อมด้วยศักยภาพทั้งร่างกาย จิตใจ ความสัมพันธ์กับสังคม และสิ่งแวดล้อม ที่มีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต ถือว่าประเทศนั้นเป็นประเทศที่พัฒนาและประสบผลสำเร็จ คนพิการจึงนับเป็นประชากรกลุ่มหนึ่งของสังคมที่กำลังเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาศักยภาพ (ฐิตินัน บุคภาพ คอมมอน, 2556) ความสามารถของตนมาพัฒนาชุมชน สังคมและดำเนินชีวิตร่วมอยู่ในชุมชนได้อย่างมีความสุข ซึ่งการช่วยเหลือคนพิการให้สามารถอยู่ในสังคมถือเป็นหน้าที่ของทุกคน ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชการที่ 9 ทรงพระราชทาน ไว้เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2517 ความตอนหนึ่งว่า “งานช่วยเหลือคนพิการนี้ ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะว่าผู้พิการไม่ได้อยากพิการและอยากช่วยตัวเอง ถ้าเราไม่ช่วยเขาให้สามารถที่จะปฏิบัติงานอะไร เพื่อชีวิตและเศรษฐกิจของครอบครัว จะก่อให้เกิดสิ่งที่ตระหนักในครอบครัว หนักแก่ ส่วนรวม ฉะนั้นนโยบายที่จะทำก็คือช่วยเขาให้ช่วยตัวเองได้ เพื่อจะทำให้เขาสามารถเป็นประโยชน์ต่อ ส่วนรวม” ซึ่งมคความสอดคล้องกับปฏิญญาสิทธิคนพิการไทย พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้ผู้พิการควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตคนพิการที่ดีขึ้นสามารถพัฒนาตนเองได้โดยการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ ความเป็นมนุษย์ และความเป็นพลเมืองไทย มีส่วนร่วมทางการเมืองในการกำหนดนโยบาย รวมทั้งได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว ชุมชน สังคม และรัฐในทุก ๆ ด้าน (กันญาณี ศรีสุรักษ์, 2559) แต่ผลการพัฒนาพบว่า คนพิการยังมีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดีเท่าที่ควรบริการและกิจกรรมที่จัดให้มีขึ้นยังไม่เพียงพอกับความต้องการ และพบว่าบริการบางอย่างไม่ตรงกับความต้องการของคนพิการ อีกทั้งยังประสบปัญหาในการที่จะเข้าถึงหรือใช้บริการ ถูกละเมิดสิทธิและการถูกเลือกปฏิบัติ ซึ่งยังคงพบเห็นได้ทั่วไปจากความไม่เท่าเทียมกันด้านต่าง ๆ นอกจากนี้สังคมไทยยังขาดความเข้าใจเรื่องคนพิการ คนพิการจึงถูกมองว่าเป็นคนไร้สมรรถภาพเป็นภาระของสังคม เป็นกลุ่มบุคคลที่ประสบกับความหวังในความสุขและความสำเร็จในชีวิตได้ยาก ประกอบกับในปัจจุบันจำนวนของคนพิการมีแนวโน้มมากขึ้นทั้งจากสาเหตุการเจ็บป่วยและการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ จึงมีผลทำให้ปัญหาที่มีอยู่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น (ปกรณ วชิรกุล, 2541)

จากสภาพการณ์ของคนพิการดังกล่าวข้างต้น เทศบาลตำบลซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีอำนาจในการบริหารกำหนดนโยบายและการตัดสินใจ เป็นองค์กรที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด มีข้อมูล มีความรอบรู้เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางประชากรของชุมชน และเป็นผู้รู้ปัญหาของประชาชนในพื้นที่ นอกจากนี้เทศบาลตำบลยังมีอำนาจอิสระในการกำหนดทิศทางการวางแผนการตัดสินใจในการที่สนับสนุนงานด้านการส่งเสริมสุขภาพ

อนามัย มีกฎหมายและอำนาจของข้อบัญญัติตำบลต่าง ๆ และสามารถบังคับใช้กับราษฎร มีการดำเนินการจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนอย่างเป็นระบบที่มีความสอดคล้องต่อความต้องการของประชาชนยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควรนั้นจึงเป็นปัญหาหลักที่จะต้องมีการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เทศบาลตำบลตลาดแร้งถูกจัดตั้งและเปลี่ยนแปลงฐานะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในงานสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้รับเบี้ยยังชีพคนพิการให้มีประสิทธิภาพให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนผู้บริการในท้องถิ่น ทั้งจำเป็นด้วยว่าระดับคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ อยู่ระดับใด ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ มีอะไรบ้าง ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข ควรเป็นอย่างไร ทั้งนี้ เพื่อเพื่อนำเอาข้อมูลมาปรับใช้ในการแก้ไขปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้รับเบี้ยยังชีพคนพิการในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อวัดระดับคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ
- 2.2 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ
- 2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข

3. ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

- 3.1 ได้ทราบระดับคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ
- 3.2 ได้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ
- 3.3 ได้ทราบปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ คนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ จำนวนทั้งสิ้น 789 คน โดยการวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง จำนวน 260 คน โดยวิธีการเปิดตารางสำเร็จของเครซซีและมอร์แกน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาเป็นคำถามปรับปรุงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง

อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดและปลายปิด โดยแยกออกเป็น 2 ตอน มีเนื้อหาและรูปแบบดังนี้ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ เป็นคำถามแบบมาตราประมาณค่า จำนวน 26 ข้อ ตามแบบประเมินของ องค์การอนามัยโลก 1) นำแบบสอบถามฉบับร่างที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านคุณภาพชีวิตของคนพิการ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาค่าดัชนี ความสอดคล้อง เมื่อแน่ใจข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เมื่อไม่แน่ใจข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย 2) การตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แก้ไข และผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทำการทดสอบ จำนวน 40 คน กับประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่เทศบาลเมืองชัยภูมิจังหวัดชัยภูมิ จากนั้นนำมาทดสอบความเชื่อมั่น โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสังคมศาสตร์โดยใช้วิธีของ ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ .875 จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดต่อไป ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด จำนวน 3 ข้อ ที่สอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิต ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข การเก็บรวบรวมข้อมูล การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้ 1) การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลจากคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ซึ่งเป็นทั้งเพศชายและหญิง 2) การเก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้นำหมู่บ้าน เพื่อสอบถามคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ทั้งเพศชายและหญิง และอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เมื่อได้ข้อมูลแล้วก็จะนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลอีกครั้ง เพื่อนำ ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ต่อไป การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ ดำเนินการหาค่าทางสถิติ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้ ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามเรื่องคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขต เทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้วิธีการหาค่าความถี่ของตัวเลือกในแต่ละข้อ และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละ เพื่อวัดค่าเฉลี่ยและกระจายตัวของข้อมูล ในรูปแบบตารางพร้อมกับพรรณนาประกอบ ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ โดยการใช้อยู่อาศัยแบบพหุคูณ ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข ใช้วิธีพรรณนา แบบสรุปความตีความ และการพรรณนาวิเคราะห์ จากข้อเสนอแนะ

5. ผลการวิจัย

5.1 ผลการวัดระดับคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ คุณภาพชีวิตด้านร่างกายรายข้อทุกด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง และนอกจากนี้ มี 2 ข้อ ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ความพอใจกับสุขภาพ ให้ค่าเฉลี่ยในระดับต่ำและการมีคุณภาพชีวิต ระดับชีวิตความเป็นอยู่ ให้ค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง

5.2 ผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ตัวแปรด้านร่างกาย (X_1) และตัวแปรด้านจิตใจ (X_2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวน ของระดับคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ด้านร่างกาย ได้ร้อยละ 8.1 โดยที่ตัวแปรด้านจิตใจ มีอิทธิพลในทางบวก ในขณะที่ตัวแปรด้านร่างกายอิทธิพลในทางลบ โดยที่ตัวแปรด้านตัวแปรด้านร่างกายและตัวแปรด้านจิตใจมีอิทธิพลต่อสภาพทั่วไปของคุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัดร้อยเอ็ดมากที่สุด (Beta=.284)

5.3 ผลการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร้ง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข พบว่า การไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบุตรหลานในครอบครัว การไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตสุขภาพร่างกายของผู้พิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ค่อยเอาใจใส่ในการการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การจัดการให้มีการจัดกิจกรรมการตรวจสุขภาพประจำเดือนหรือประจำปีให้กับผู้พิการยังไม่มีประสิทธิภาพ การเสริมสร้างในการพัฒนาคุณภาพชีวิตเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายไม่ทั่วถึง ภาครัฐเครือข่ายเข้ามาพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับผู้พิการไม่มากเท่าที่ควร การแนะนำเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพโดยเฉพาะในการออกกำลังกายจะทำให้ไม่สบายได้จึงควรจัดให้มีแพทย์ประจำตำบลมาคอยดูแลประจำเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรค โดยการจัดกิจกรรมโครงการสร้างความสุขชีวิตแจ่มใสและแก้ไขปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม การส่งเสริมความพันธ์ที่ดีให้กับประชาชนในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการและแนวทางแก้ไขยังบกพร่องอย่างมาก บริบทของสังคมมีสภาพแวดล้อมไม่ดีมีปัญาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ที่อยู่อาศัยมีไม่น้ำสะอาดไม่มีสำหรับอุปโภคเป็นปัญาอย่างมาก เนื่องจากบุตรหลานต้องไปทำงานต่างพื้นที่ปล่อยให้คนพิการต้องใช้ชีวิตตามลำพังและไม่มีรายได้เพียงพอในการดำรงชีวิต

6. อภิปรายผลการวิจัย

6.1 จากการวิจัยคุณภาพชีวิตด้านร่างกายรายข้อทุกด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง และนอกจากนี้ มี 2 ข้อ ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ความพอใจกับสุขภาพ ให้ค่าเฉลี่ยในระดับต่ำและการมีคุณภาพชีวิต ระดับชีวิตความเป็นอยู่ ให้ค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิฑูรณ ทินนบุตรา (2559) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ไชรณเข็นในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบดังนี้ 1. คุณภาพชีวิตของคนพิการที่ไชรณเข็นในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านการสนับสนุนทางสังคมทุกด้าน ซึ่งประกอบด้วยด้านอารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านการเป็นสวนหนึ่ง

ของสังคม ด้านการยอมรับ และด้านสิ่งของและบริการ โดยภาพรวมมีระดับคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง

6.2 จากผลวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ตัวแปรด้านร่างกาย (X_1) และตัวแปรด้านจิตใจ (X_2) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของ ระดับคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ด้านร่างกาย ได้ร้อยละ 8.1 โดยที่ตัวแปรด้านจิตใจ มีอิทธิพลในทางบวก ในขณะที่ตัวแปรด้านร่างกายอิทธิพลในทางลบ โดยที่ตัวแปรด้านตัวแปรด้านร่างกายและตัวแปรด้านจิตใจมีอิทธิพลต่อสภาพทั่วไปของคุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัดร้อยเอ็ดมากที่สุด (Beta=.284) ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของทับทิม ศรีวิไล, ภมร ชันชะหัด และธนิศร ยืนยง (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการ พัฒนาที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการโดยกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตภาคกลาง ผลการศึกษาพบว่า 1) คุณภาพชีวิตคนพิการ โดยกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตภาคกลาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านร่างกาย ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านจิตใจ และด้านสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ 2) ด้านการประกอบอาชีพ และด้านการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิ ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ควรส่งเสริมให้ผู้พิการเข้าถึงประโยชน์ สิทธิต่าง ๆ การคุ้มครองผู้พิการ เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้ดีขึ้น

6.3 จากผลการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลตลาดแร่ อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ และหาแนวทางแก้ไข พบว่าการไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบุตรหลานในครอบครัว การไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิต สุขภาพร่างกายของผู้พิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ค่อยเอาใจใส่ในการการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การจัดการให้มีการจัดกิจกรรมการตรวจสอบสุขภาพประจำเดือนหรือประจำปีให้กับผู้พิการยังไม่มีประสิทธิผล การเสริมสร้างในการพัฒนาคุณภาพชีวิตเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายไม่ทั่วถึง ภาครัฐเครือข่ายเข้ามาพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับผู้พิการไม่มากเท่าที่ควร การแนะนำเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพโดยเฉพาะในการออกกำลังกายจะทำให้ไม่สบายได้จึงควรจัดให้มีแพทย์ประจำตำบลมาคอยดูแลประจำเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรค โดยการจัดกิจกรรมโครงการสร้างความสุขชีวิตแจ่มใสและแก้ไขปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม การส่งเสริมความพันธ์ที่ดีให้กับประชาชนในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการและแนวทางแก้ไขยังบกพร่องอย่างมาก บริบทของสังคมมีสภาพแวดล้อมไม่ดีมีปัญหและอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ที่อยู่อาศัยมีไม่น้ำสะอาดไม่มีสำหรับอุปโภคเป็นปัญหาอย่างมาก เนื่องจากบุตรหลานต้องไปทำงานต่างพื้นที่ปล่อยให้คนพิการต้องใช้ชีวิตตามลำพังและไม่มีรายได้เพียงพอในการดำรงชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวินัย อินเสมียน (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการทางการเห็นตามหลักภาวนา 4 ของสมาคมคนตาบอดเขาสวนกวาง อำเภอลำสนกหวาง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า หลักภาวนา 4 ในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท: เป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์สภาพของคนพิการทางการเห็นของสมาคมคนตาบอดเขาสวนกวาง อำเภอลำสนกหวาง จังหวัดขอนแก่น: คนพิการทางการเห็นส่วนใหญ่มีข้อจำกัดในด้านการพัฒนา เนื่องจากคนพิการไม่

ยอมรับและเปิดโอกาสที่จะมาพัฒนาตัวเอง แม้ว่าจะมีกฎหมายจะเอื้อต่อการพัฒนาก็ตาม ในขณะที่เดียวกันคนพิการทางการเห็นมักให้เหตุผลที่ต่างกันในการฟื้นฟูและฝึกอาชีพการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการทางการเห็นตามหลักภาวะ 4 ของสมาคมคนตาบอดเขาสวนกวาง อำเภอสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น: การนำหลักภาวะ 4 ไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการทางการเห็นพบว่า พวกเขามีความสุขเพิ่มขึ้นสามารถลดความทุกข์ทางใจลงได้บ้าง เป็นผู้ที่มีเหตุผลในการรับฟังคนอื่นมากขึ้น

7. องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยพบว่าคุณภาพชีวิตซึ่งความพอใจกับสุขภาพและการมีคุณภาพชีวิต ระดับชีวิตความเป็นอยู่ ตัวแปรด้านร่างกายและตัวแปรด้านจิตใจ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพ การไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบุตรหลานในครอบครัว การไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตสุขภาพร่างกายของผู้พิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ค่อยเอาใจใส่ในการการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การจัดการให้มีการจัดกิจกรรมการตรวจสุขภาพประจำเดือนและการบริหารจัดการที่มีความเหมาะสม

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

8.1.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์และควรลดขั้นตอนในการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์เพื่อส่งเสริมให้คนพิการเข้าถึงบริการได้มากยิ่งขึ้น

8.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

8.2.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการให้การศึกษาแก่คนพิการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทั้งด้านองค์ความรู้ที่เหมาะสมกับคนพิการและสภาวะโลกในปัจจุบัน รวมถึงงบประมาณที่เพียงพอในการสนับสนุนการศึกษา

8.2.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมเรื่องอาชีพและการมีงานทำของคนพิการ โดยกระตุ้นให้นายจ้างและองค์กรต่าง ๆ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีการจ้างคนพิการทำงานมากขึ้น

8.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

8.3.1 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของตัวแปรอื่น ๆ เช่น ภาวะสุขภาพ พลังอำนาจของคนพิการ จะส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการหรือไม่

8.3.2 ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างในพื้นที่อื่น ๆ เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สามารถอ้างอิงไปสู่ประชากรส่วนใหญ่ได้มากขึ้น

8.3.3 ควรมีการศึกษาคุณภาพชีวิตเพิ่มในกลุ่มคนพิการประเภทอื่น ๆ ให้ครอบคลุมทั่วพื้นที่ เพื่อให้คนพิการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตไปพร้อม ๆ กัน และพื้นที่อื่น ๆ ที่ยังมีความต้องการในการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างมีความเท่าเทียมทางสังคมต่อไป

9. เอกสารอ้างอิง

- กันญาณี ศรีสุรักษ์. (2559). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียน
พลูตาหลวงวิทยา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฐิตินันท์ บุญภาพ คอมมอน. (2556). บทบาทของสื่อใหม่ในการสร้างค่านิยมทางสังคมและอัตลักษณ์
ของเยาวชนไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทับทิม ศรีวิไล, ภูมิ ชันชะหัด และ ธนิศร ยืนยง. (2565). การบริหารการพัฒนาที่ส่งผลต่อคุณภาพ
ชีวิตคนพิการโดยกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตภาคกลาง. วารสาร
รัชต์ภาคย์. 16(49). 371-385.
- ปกรณ วชิรกุล. (2541). ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้พิการในจังหวัดพิษณุโลก.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พิศโสภณ ทิฆามวงศ์. (2560). คุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานส่วนตำบลในพื้นที่จังหวัด
เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์หลักสูตรสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสาธารณสุข
ศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- วิฑูรธรรม ทินนบุตรา. (2559). แนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการที่ไร้รถเข็นในเขต
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ. 26(1). 207-232.
- วินัย อินเสมียน. (2563). การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการทางการเห็นตามหลักภาวะ 4 ของสมาคม
คนตาบอดเขาสวนกวาง อำเภอสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น. วารสารสหวิทยาการ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 4(2). 399-416.
- สำราญ จุช่วย. (2555). วิธีชีวิตคนในชุมชนริมคลองบางกอกน้อยตอนบนจังหวัดนนทบุรีที่สอดคล้อง
กับแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- Gusky, O. (1996). *Leading mind: an anatomy of leadership*. New York : Basic Book.
- WHO. (1993). *Training on Management of Human Resource for Health*. Geneva :
Publication Part A.

10. คำขอบคุณ

บทความเรื่อง “คุณภาพชีวิตของคนพิการที่ได้รับเบี้ยยังชีพในเขตเทศบาลตำบลลาดแร้ง
อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ” สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากที่ปรึกษา
คือ ผศ.ดร.สมปอง สุวรรณภุมมา และ ผศ.ว่าที่ร้อยเอก ดร.ณัฐดนัย แก้วโพนงาม ที่ได้อนุเคราะห์ให้
ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำแนวทางที่ถูกต้องอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มผู้ให้
ข้อมูลในการทำวิจัยและบุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ที่ได้กรุณาให้ข้อมูลคำปรึกษา แนะนำและแก้ไข
ข้อบกพร่องต่าง ๆ ของปัญหาเพื่อให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งผู้ศึกษารู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและ
การเสียสละเวลาของท่านเป็นอย่างยิ่งจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้